

материалното положение на родителитѣ за неговото възпитание и образование едва ли ще сж полагани по-голѣми грижи. Невръстенъ той преживява неспокойнитѣ и тревожни дни на руско-турската война отъ 1828—29 год. Грубоститѣ, грабежитѣ и убийствата, на които сж били подложени българитѣ отъ турскитѣ власти, фанариотитѣ и чорбаджиитѣ грѣкомани презъ 20-тѣ години на миналия вѣкъ, сега се увеличили отъ многохиляднитѣ турски войски, които на пжтъ да срещнатъ рускитѣ войски, ношували въ града изъ българскитѣ семейства, на които женитѣ и децата сж търпѣли грубостта на войскитѣ и срама на безчестията. Когато наскоро следъ това руситѣ разбили турскитѣ войски, преминали Балкана и на 11 августъ 1829 год. превзели Сливенъ, тѣ били посрещнати съ неописуемъ ентузиазъмъ. Сливенци си отдѣхватъ за малко, а събираната отъ вѣкове въ сърдцата имъ омраза се излива въ опиянена радостъ и нечувани подвизи. Наскоро, обаче, се сключва Одринскитѣ миръ — 2. IX. 1829 год., когато Чинтуловъ е на 7 години — и за Сливенци наставатъ горчиви разочарования. Опасността отъ турски звѣрства грозѣла наново беззащитното население, което не веднажъ изпитвало отмъстителността и кръвожадността на азиатскитѣ пълчища. Поради това много сливенски семейства решаватъ да емигриратъ и се заселятъ отвѣдъ Дунава. И наистина на 13 априлъ 1830 год. повечето семейства отъ Сливенъ напуцатъ своитѣ огнища, раздѣлятъ се най-трогателно съ своя роденъ кжтъ и отпжтватъ за Бесарабия. Семейството на Петъръ Чинтула останало въ Сливенъ, може би, защото е било бедно или пжкъ се е увлѣкло отъ партията на чорбаджиитѣ и грѣкоманитѣ, които искали населението да си остане въ града. Какъ ли е чувствувалъ тия събития малкиятъ Добри? Каква ли мжка е обладала душата му, когато неговитѣ другари, увѣнчани съ цвѣтни вѣнци, на коне и пеша, съ свирки и пѣсни напускали града? Макарь 50 години по-късно и да не поставя себе си между ония старци, за които обетътъ за освобождението на България на Дибича Забалкански е неизгладимъ, но споменитѣ за тия събития, заседнали дълбоко въ душата на поета, изпжкватъ като скжпа преживелица и намиратъ трогателенъ изразъ въ речта му при второто посрещане на руситѣ презъ Освободителната война: „Население нашего города почти полъ вѣка ждѣтъ сей радостный и торжественый для него день; живутъ еще старцы, изъ памяти которыхъ неизгладился обетъ, данный имъ 1829 году предводителемъ російскихъ арміи Дибичимъ Забалканскимъ, обетъ что православная